

תפ (תל אביב) 15499-12-22 - מדינת ישראל נ' סאלש אלכטיב

ת"פ (תל-אביב-יפו) 15499-12-22 - מדינת ישראל נ' סאלש אלכטיבשלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 15499-12-22

מדינת ישראל

נגד

סאלש אלכטיב

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

[28.01.2026]

כבוד השופט הבכיר, שאול אבינור

ע"י ב"כ עו"ד רוי חן

ע"י ב"כ עו"ד שרון חזות

גזר דין

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים המשפטיים:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); גניבה, לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין; ושימוש ברכיב חיוני באמצעי תשלום, לפי הוראות סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותי תשלום, תשע"ט-2019.
2. בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 21.08.2021, בין השעה 00:30 לבין השעה 04:00, נפרץ בית מגורים ברחוב יהודה הלוי בחולון, בו התגוררו המתלוננים (להלן - הבית). ההתפרצות בוצעה באמצעות פתיחה כוחנית של חלון המטבח, שבקומת הקרקע, ודרכו בכניסה לבית. בהתפרצות נגנב מהבית הרכוש הבא: מחשב נייד, כסף מזומן בסך של 250 ₪, רמקול וכרטיס אשראי. באמצעות כרטיס האשראי בוצעו ארבע רכישות - באותו היום, בין השעה 04:19 לבין השעה 04:23 - בבית עסק ברחוב מרזוק ועזר בתל אביב יפו, בסך כולל של 343.10 ₪.
3. ההגנה לא חלקה על עובדות נטענות אלה, שאף הוכחו כדבעי בראיות התביעה שהוגשו לפניי, ומיקדה את הגנת הנאשם בטענה שאין די בראיות התביעה כדי להוכיח - במידה שמעבר לספק סביר - כי מבצע העבירות הוא אכן הנאשם. בהכרעת הדין נדונו טענות אלה ונדחו, והמעין יעיין שם. כאן רק יצוין כי הראיות להוכחת זהות המבצע נשענו בעיקר - אך לא רק - על טביעות אצבע של הנאשם, אשר נמצאו בזירת העבירה. מכל מקום, בסיפא להכרעת הדין נקבע כי נוכח המכלול הראייתי שהוצג בבית המשפט אין מנוס ממסקנת ההרשעה (ר' בפסקה 28 להכרעת הדין).
4. לאחר שניתנה הכרעת הדין לא התייצב הנאשם לדיונים וההליכים הותלו (בפעם השנייה) תוך הוצאת צו מעצר. יוער, כי גם לאורך ניהול ההליך נעדר הנאשם מדיונים, בשלב המקדמי עד כדי צורך בהתליית ההליכים והוצאת צו מעצר (בפרוטוקול, עמ' 4). בנוסף, אף במהלך ניהול המשפט לפניי נעדר הנאשם מדיונים והיה צורך בהוצאת צווי הבאה נגדו (ר' בפסקה 16 להכרעת הדין). בסופו של דבר, עם מעצרו של הנאשם (לאחר התליית ההליכים בשנית), ההליכים המשפטיים חודשו והטיעונים לעונש נשמעו לפניי.

ב. עיקר הראיות והטענות לקביעת העונש:

5. ב"כ המאשימה הגיש, כראיה לקביעת העונש, את תדפיס המידע הפלילי של הנאשם. כעולה מתדפיס זה לנאשם - יליד שנת 1986, כבן 40 שנה כיום - ארבעה רישומים קודמים, האחרון שבהם משנת 2025. רישומים אלה כוללים שתי הרשעות קודמות בגין התפרצויות, כאשר הנאשם אף נשא בעברו עונשי מאסר בפועל משמעותיים.
6. בטעונו עמד ב"כ המאשימה על חומרת עובדות האירוע, כפי שנקבעו בהכרעת הדין, וטען כי מדובר בנסיבות ביצוע המלמדות על תעוזה עבריינית רבה. ב"כ המאשימה הדגיש, בהקשר זה, כי מדובר בהתפרצות לבית מגורים באישון ליל, כאשר בני המשפחה שהו בבית; על כל פוטנציאל ההתלקחות הכרוך בכך. יתר על כן, הנאשם אף מימש את תכלית ההתפרצות לבית וגנב ממנו רכוש רב ערך, לרבות מחשב נייד וכסף מזומן, אשר לא הושב לבעלים- המתלוננים. עוד הגדיל הנאשם והוסיף חטא על פשע, בכך שבסמוך לאחר מועד ההתפרצות עשה שימושים בכרטיס האשראי, שגם אותו גנב מהבית.
7. אשר לערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות, הדגיש ב"כ המאשימה את הפגיעה בהגנה על זכותם של המתלוננים לחוש בביטחון בביתם-מבצרם, כמו גם הפגיעה בהגנה על הקניין. עוד הדגיש התובע את הפגיעה בהגנה על הזכות לפרטיות, בפרט נוכח גניבת המחשב האישי - שבו מטבע הדברים מצוי מידע פרטי רב.
8. במכלול נסיבות אלה עתר התובע לקביעת מתחם עונש הולם שבין 15 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה הפנה התובע לפסיקה, הגם שעיקרה במקרים החמורים משמעותית מעניינו, בשל הצטברות אירועים ותיקים (עפ"ג (מחוזי י-ם) 1956-07-20 שמעון נ' מדינת ישראל (12.01.2021); ת"פ (שלום ב"ש) 43665-08-21 מדינת ישראל נ' אחדוב (20.11.2024))
9. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הדגיש ב"כ המאשימה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם; ובמיוחד את העובדה שעל אף עונשי מאסר בפועל, שהוטלו עליו בעבר בגין התפרצויות, שב הנאשם לסורו וביצע את העבירות מושא התיק דנא. בנוסף, הנאשם בחר לנהל את התיק, כפי זכותו, אך בנסיבות אלה הוא אינו זכאי להקלה הניתנת למי שנוטל אחריות על מעשיו. זאת ועוד, הנאשם התחמק מהדיונים פעם אחר פעם ולמעשה התייבב רק כשנעצר והובא לבית המשפט בעקבות כך, ועל כן בוודאי שלא ניתן לזקוף לזכותו את חלופי הזמן. בנסיבות אלה עתר ב"כ המאשימה לגזירת העונש בשליש העליון של מתחם העונש ההולם לו טען. עוד עתר ב"כ המאשימה להטלת ענישה נלווית שתכלול מאסר על תנאי ופיצוי הולם למתלוננים.
10. ב"כ הנאשם, מצידו, ביקש לאבחן את הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה והדגיש כי בעניין אחדוב הנ"ל נאמר, בין השאר, כי מתחם העונש ההולם בעבירת ההתפרצות מתחיל בעשרה חודשי מאסר בלבד; וביקש לאמץ מתחם זה בעניינו. בנוסף הגיש הסניגור את גזר הדין שניתן בת"פ (שלום ת"א) 57452-06-22 מדינת ישראל נ' אלכטיב (17.01.2023), שהוא גזר הדין מהרשעתו הראשונה בזמן של הנאשם.
11. כעולה מגזר הדין הנ"ל, הנאשם ערך במסגרתו צירוף של שלושה תיקים, כאשר בגזר הדין אף צוין שהנאשם "ניקה שולחן עמוס בכל טוב". הסניגור הטעים כי בעת עריכת הצירוף לא ידע הנאשם על התיק שלפניו ורק מטעם זה לא צירפו, והא ראה לכך שבת"פ 57452-06-22 הנ"ל ממילא נגזר דינו של הנאשם לעונש משמעותי (שכלל 25 וחצי חודשי מאסר בפועל). עוד הדגיש הסניגור כי העבירות מושא ת"פ 57452-06-22 הנ"ל בוצעו לאחר מועד ביצוע העבירות בתיק שלפניו, כך שבעת ביצוע עבירות אלה דובר בנאשם שעברו היה נקי לחלוטין.

12. לשיטת הסניגור, הצטברות נסיבות אלה, כמו גם השיהוי שנפל בהגשת כתב האישום דנא, מצדיקה חריגה "מהמתחמים הקלאסיים" והעמדת עונשו של הנאשם על מספר חודשי מאסר בפועל בלבד, בניכוי ימי מעצר (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 5 ואילך).
13. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר: "מדובר פה על פריצה וסך הכל השתמשתי בכרטיס שמצאתי" (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 12).
- ג. קביעת מתחם העונש ההולם:
14. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיננו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
15. עבירות ההתפרצות הן העבירות המצויות במדרג החומרה הגבוה ביותר מבין עבירות הרכוש. זאת, בשל מגוון הערכים החברתיים הנפגעים כתולדה מביצוען, במספר מישורים שונים, כלהלן: (א) פגיעות בזכויות הקניין ופגיעות כלכליות; (ב) פגיעות במרחב הפרטי ובפרטיות; ו-(ג) פגיעות בתחושת הביטחון האישי. חומרה זו באה לידי ביטוי ביתר שאת כאשר מדובר בהתפרצות למקום מגורים, שכן בהתפרצות כזו מידת הפגיעה בפרטיות ובתחושת הביטחון האישי - לרבות בשל החשש מהמפגש עם הפורץ והאפשרות להסלמה עקב כך - היא משמעותית במיוחד.
16. מדיניות הענישה הנהוגה, כאשר מדובר בהתפרצות למקום מגורים, היא על כן מדיניות ענישה מחמירה, וככלל חוזרת וקובעת מתחמי עונש הולמים שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל לכל התפרצות (ר' למשל, רק לאחרונה, ת"פ (שלום ת"א) 64751-08-24 מדינת ישראל נ' טומשבסקי (10.12.2025)).
17. בעניינו מתקיימות גם מספר נסיבות חומרה ספציפיות, שהן (א) נוכחות המתלוננים בבית בעת ההתפרצות (הגם שלא נוצר מפגש בין הנאשם לבינם); (ב) גניבת רכוש בשווי משמעותי מתוך הבית; ו-(ג) השימוש שעשה הנאשם בכרטיס האשראי בסמוך לאחר ביצוע ההתפרצות (אם כי בסכומים נמוכים). עם זאת, מדובר בעבירות שמטבען נלוות במקרים רבים לביצוע התפרצויות למקום מגורים. לפיכך, המתחם המחמיר שנקבע בגין עבירה זו כולל ככלל גם אותן, למעט במקרים בהם מדובר בנסיבות מחמירות (כגון גניבת רכוש רב ערך במיוחד).
18. ממכלול הנסיבות אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.
- ד. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:
19. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. כאמור, הסניגור ביקש לחרוג במקרה זה לכף קולה ממתחם העונש ההולם, בשל הצטברות הנסיבות שאותן תיאר כאמור. ואולם, נסיבות אלה - לרבות בהצטברותן - אינן מהוות עילה לפי דין לחריגה ממתחם העונש ההולם.
20. כאן המקום להתייחס לטיעון הסניגור כי יש לראות את הנאשם, בעניין דנא, כמי שאין לו עבר פלילי, שכן כל העבירות בהן הורשע הן מאוחרות ביחס לביצוע העבירות דנא. אכן, הצדק עם הסניגור בטיעונו כי בתיק זה לא ניתן לראות בנאשם כמי שכביכול שב לסורו, לאחר שהורשע בדין. עם זאת, התמונה העובדתית בהקשר לעברו הפלילי של הנאשם היא מורכבת יותר ולמרבה הצער אינה מקלה עם הנאשם.

21. בת"פ 57452-06-22 הנ"ל הורשע הנאשם בביצוע שלוש התפרצויות למקומות מגורים ובעבירות נלוות לכך. אמנם, כטיעון הסניגור, מדובר בעבירות המאוחרות למועד ביצוע העבירות מושא כתב האישום שלפניי. ואולם, ההתפרצות הראשונה מהשלוש מושא התיק הנ"ל בוצעה ביום 25.08.2021. מכאן, שארבעה ימים בלבד לאחר ההתפרצות והגניבה בענייננו, שב הנאשם והתפרץ לדירת מגורים וגם גנב מתוכה רכוש. נסיבות אלה דווקא מלמדות על נאשם החוזר ומבצע עבירות חמורות באופן תכוף, דהיינו על נאשם שיש בהתנהלותו משום סיכון מובהק לשלום הציבור ולרכושו.
22. בנוסף, הנאשם כפר במיוחס לו ועמד על ניהול משפטו. זוהי כמובן זכותו של הנאשם לעמוד על חפותו ועל ניהול משפטו ועל כן פשיטא כי אין לזקוף זאת לחובתו (ר' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). עם זאת וכטיעון ב"כ המאשימה, בנסיבות כאלה אין הנאשם זכאי להקלה בעונש הניתנת למי שמודה במעשיו ונוטל אחריות על ביצועם.
23. לבסוף יש להתייחס לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, שהוא אמנם משמעותי. דא עקא, שהעיכובים בניהול ההליך נגרמו כל כולם בעטיו של הנאשם ועקב התנהלותו, בעיקר בשל היעדרויותיו מהדיונים. היעדרויות אלה חייבו הוצאת צווי הבאה נגד הנאשם ואף הביאו, פעמיים, להתליית ההליכים המשפטיים בתיק, תוך הוצאת צווי מעצר.
24. מכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל מלמד אפוא כי במקרה זה כפות המאזניים לכל הפחות מעוינות, באופן שיש לגזור את עונשו של הנאשם באמצע מתחם העונש ההולם. עם זאת, בהקשר זה יש מקום להתחשבות מסוימת בכך שכתב האישום דנא הוגש כחודש ימים בלבד לפני מתן גזר הדין בת"פ 57452-06-22, כך שיש לקבל את טענת הסניגור שהנאשם לא ידע אז על הגשת כתב האישום בתיק זה וממילא לא יכול היה לצרפו.
ה. סוף דבר:
25. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- (א) 16 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שירות בתי הסוהר.
- (ב) מאסר למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של התפרצות מכל סוג שהוא.
- (ג) פיצויים למתלוננת, עדת תביעה מס' 1, בסך של 2,000 ₪. פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 2, בסך של 2,000 ₪.
- הפיצויים, בסכום כולל של 4,000 ₪, ישולמו ב-4 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל ביום 01.04.2026 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הפיצויים לפירעון מדי. באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננים, לצורך העברת הפיצויים. ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.
זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.
ניתן היום, י' שבט תשפ"ו, 28 ינואר 2026, במעמד הצדדים.